

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7851/05
11.05.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, као чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА", кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, сада у ликвидацији, против решења туженог Гувернера Народне банке Србије Г.бр. 9068 од 1.12.2005. године, у предмету одузимања дозволе за рад, у нејавној седници већа одржаној дана 11.5.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Ставом I оспореног решења одузета је дозвола за рад "АА", а ставом II истог решења одређена је мера забране располагања имовином "АА", до доношења решења надлежног суда о покретању поступка ликвидације.

У тужби којом оспорава законитост наведеног решења туженог органа тужилац истиче да је оспорено решење донето противно чл. 61. ЗУС-а, јер тужени орган није поступио по примедбама изнетим у пресудама Врховног суда Србије У. 4581/03 од 29.12.2004. године и У. 2648/05 од 16.9.2005. године. Даље наводи да је оспорено решење засновано на истом чињеничном стању као и раније донета решења у овој управној ствари, које чињенично стање је већ било предмет оцене Савезног и Врховног суда Србије у пресудама које су донели и којима су поништили решење о одузимању дозволе за рад тужиоцу. Истиче да је тужени орган у извршењу пресуде Врховног суда Србије донете у предмету У. 2648/05 од 16.9.2005. године, могао донети решење о одузимању дозволе за рад тужиоцу, само уколико би у поновној контроли утврдио неке друге радње и пропусте који представљају повреду Закона о банкама и другим финансијским организацијама, а о којима Савезни суд пресудом Ус. 779/02 од 3.12.2002. године, већ није решавао ствар у спору пуне јурисдикције. Због тога предлаже да Врховни суд Србије одлучи у спору пуне јурисдикције, уважи тужбу, поништи оспорено решење и врати одузету дозволу за рад тужиоцу.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења, детаљно образлажући своју одлуку и указујући да је поступак контроле банака и доношење решења о одузимању дозволе за рад специфичне природе. Посебно је дао разлоге у погледу пресуда Савезног суда из предмета Ус. 779/02 и Ус. 915/02. Наводи да је у свему поступио по примедбама Врховног суда Србије из пресуде У. бр. 731/03 од 29.10.2003. године, која је донета након наведене две пресуде Савезног суда, али да Врховни суд Србије у пресудама донетим у предметима У. бр. 4581/03 и 2648/05 није прихватио да су отклоњени пропусти на које је суд указао у предмету У. 731/03. Доставио је по налогу суда сва решења о одузимању дозволе за рад тужиоцу и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

Агенција за осигурање депозита, као ликвидациони управник тужиоца, изјашњавајући се по допису овог суда од 26.02.2007. године, је у поднеску од 21.03.2007. године предложила да суд, након оцене благовремености и дозвољености тужбе, донесе одговарајућу одлуку сагласно одредбама ЗУС-а.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, Врховни суд је нашао да је тужба неоснована.

Неспорно је да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 2648/05 од 16.9.2005. године којим је уважена тужба и поништено решење Гувернера Народне банке Србије Г.бр. 859 од 18.3.2005. године, а којим је тужиоцу одузета дозвола за рад.

Према образложењу оспореног решења и доказама у списима, у поступку контроле извршене код тужиоца у контролисаном периоду од 01.01. до 18.10.2001. године, записницима од 18.9. и 8.10.2001. године тужени је констатовао неправилности у пословању тужиоца, ради чијег отклањања је Гувернер НБЈ донео решење Г.бр. 3419 од 16.10.2001. године, којим је издао одређене налоге тужиоцу и истовремено прецизирао мере које тужилац треба да предузме најкасније до 31.3.2002. године у тачки 1. и 2., а тачком 3. истог решења утврђено је да овлашћени радници о налазима контроле једном недељно подносе писмени извештај Гувернеру. Решењем Г бр. 3418 од 16.10.2001. године тужени је овластено раднике Народне банке Југославије да код тужиоца врше контролу спровођења налога из наведеног решења Г бр. 3419 и тачком 2. прецизирао да су овлашћени радници дужни да посебно прате одређена стања, промет и исплате, односно плаћања која тужилац врши.

У образложењу оспореног решења тужени налази да контролу пословања тужиоца, по налозима из решења Гувернера Г.бр. 3419 од 16.10.2001. године, није било могуће извршити, јер нису пружени на увид ажурни подаци о стању средстава тужиоца, посебно у односу на стање динарских и девизних средстава тужиоца, што је несумњиво утврђено из: службених белешки туженог од 5. и 9.11.2001. године, записника тужиоца - Дирекције правних и заједничких послова, од 1.11.2001. године, изјаве овлашћеног радника тужиоца од 01.11.2001. године, парцијалних извода о промени стања на рачуну тужиоца код "ББ", достављених овлашћеним радницима туженог 8.11.2001. године, извода од 01.05. до 16.08.2001. године, који је добијен путем електронске поште, а написан неразумљивим фонтовима за одређене дане у оквиру контролисаног периода и парцијалним изводима за период од 1.1. до 28.4.2001. године и од 18.8. до 17.10.2001. године, а није достављен ни план наплате кредита. При том, током контроле су нестала два класера о пословању "ББ", што тужилац сам потврђује у поменутом записнику од 01.11.2001. године, достављеног контролорима 5.11.2001. године.

Према напред изнетом чињеничном стању и по оцени овог суда тужени орган је правилно закључио да је тужилац онемогућио овлашћене раднике туженог да правовремено и у потпуности располажу информацијама од важности за пословање тужиоца, а што је суштина вршења контроле наложене решењем гувернера Г бр. 3419 од 16.10.2001. године. Чланом 30. став 1. тачка 6. Закона о банкама и другим финансијским организацијама ("Сл. лист СРЈ" бр. 32/93 ... 37/02, "Сл. гласник РС" бр. 72/03), је прописано да ће Народна банка Југославије одузети дозволу за рад банци решењем гувернера кад утврди да банка није омогућила Народној банци Југославије и другом овлашћеном ревизору да изврши контролу њеног пословања, што подразумева обавезно одузимање дозволе за рад у поступку контроле, како је то прописано и одредбом чл. 57ј тачка 9) истог Закона ("Сл. гласник РС" бр. 72/03, 61/05 и 101/05). По ставу овог суда, уклањање дела тражене пословне документације банке, током контроле њеног рада, представља онемогућавање вршења контроле од стране Народне банке и разлог за одузимање дозволе за рад банци. Стога је правилно тужени на основу напред наведене одредбе Закона донео оспорено решење.

Неосновани су наводи тужбе да је оспорено решење засновано на истом чињеничном стању и доказима, као и решења о којима се Савезни суд изјаснио у пресуди донетој у предмету Ус. бр. 779/02, а што је прихватио и Врховни суд Србије у пресудама донетим у предмету Србије У. 4581/03 и У. 2648/05 сматрајући да су решења о чијој законитости је у тим предметима одлучивао донета поново само на основу записника и чињеничних констатација тих записника од 18.09. и 08.10.2001. године. Ово стога што из решења туженог органа Г бр. 4694 од 17.10.2002. године и пресуде Савезног суда У. бр. 779/02 од 03.12.2002. године, као и решења туженог органа Г бр. 5338 од 27.12.2002. године и пресуде Савезног суда Ус. бр. 915/2002 од 14.01.2003. године, произлази да је тужени утврђивао чињенично стање, на основу тих записника, које се односи на новчани део оснивачког капитала банке, који она мора имати у висини прописаној чл. 26. ст. 1. Закона о банкама и другим финансијским организацијама и закључио да тужилац не поседује законом прописани новчани део оснивачког капитала, због чега је тим решењима дозвола за рад тужиоцу одузета на основу чл. 30. ст. 1. тач. 4. Закона о банкама и другим финансијским организацијама и чл. 16. а ст. 2. Закона о Народној банци Југославије. При томе Савезни суд у пресуди из предмета Ус. бр. 779/02 позивајући се само на записник од 18.09.2001. године, сматра да исти не представља довољан чињенични основ за доношење решења о одузимању дозволе за рад, а Савезни суд у пресуди донетој у предмету Ус. бр. 915/02 се и не позива на наведене записнике, већ само налази да је оспорено решење, о чијој законитости је одлучивао у том предмету, апсолутно ништаво и да исто не производи правно дејство, обзиром да је пресуда из предмета истог Суда Ус. бр. 779/02 донета у спору пуне јурисдикције. У оспореним решењима која су била предмет оцене законитости Врховног суда Србије, а донета након пресуде Савезног суда из предмета Ус. 915/02, тужени орган је утврђивао чињенично стање које је од значаја за примену чл. 30. ст. 1. тач. 6. Закона о банкама и другим финансијским организацијама и то не само на основу записника о контроли од 18.09. и 08.10.2001. године, који су претходили доношењу решења гувернера Г бр. 3419, већ на основу свих напред цитираних доказа о одлучним чињеницама које су постојале у време вршења контроле и које су од значаја за примену ове одредбе Закона, на основу које су та решења донета, па и оспорено решење. Према томе, не постоји идентитет чињеничног стања утврђеног у решењима туженог органа која су била предмет оцене Савезног суда у поменутих пресудама, а ни идентитет примењеног материјалног права за доношење одлуке о одузимању дозволе за рад тужиоцу, у односу на чињенично стање и примењен материјално-правни пропис у решењима о чијој законитости је Врховни суд Србије одлучивао.

То даље значи да су неосновани и наводи тужбе да је тужени решење о одузимању дозволе за рад могао донети само уколико би утврдио неке друге тужбичеве радње и пропусте који представљају повреде Закона, а након решавања ове управне ствари од стране Савезног суда у спору који тужилац, а и Врховни суд Србије у пресудама донетим у предметима У. 2648/05 и У. 4581/03, сматра спором пуне јурисдикције. Ово стога што је тужени, према изнетом, већ у првом решењу о одузимању дозволе за рад тужиоцу, о чијој законитости се овај Суд изјаснио у пресуди У. бр. 731/03 од 29.10.2003. године, управо утврдио тужбичеве радње и пропусте који се састоје у онемогућавању вршења контроле, а што представља повреду Закона о банкама и другим финансијским организацијама, о којима се Савезни суд наведеним пресудама није изјашњавао.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је применом чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 11.5.2007. године, у.бр. /851/05

Записничар Председник већа-судија

Рајка Милијаш, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж